

p/cco/o

การวิ่งไม่ใช่แค่เล่นซัยที่ต้องไปให้ถึง
แต่คือเส้นทางของหัวใจที่ต้องก้าวข้ามขีดจำกัดของตัวเอง

Run
the
Wind
กับสายลม

มิจระ ชื่อน เขียน
ธัญ พลแสน เปา

นิยายที่จุดประกายความฝันและแรงบันดาลใจ
ถูกนำไปดัดแปลงเป็นการ์ตูน แอนิเมชัน และภาพยนตร์

風が強く吹いている

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

Run With the Wind ทะยานไปกับสายลม

風が強く吹いている

มิอูระ ชือน

เขียน

รณัญ พลแสน

แปล

“ผมได้ลู่วิ่งไฟฟ้ามาจากชินโดแล้ว ถ้ามีลู่วิ่งนั้นก็อ่านการ์ตูนไปวิ่งไปได้
ผมเองก็อ่านการ์ตูนแทบจะทั้งวันอยู่แล้ว เลยคิดว่าคงหวังผลได้อยู่นะ”

- มิอูระ ชือน

การอ่านดี้อร่าทุกเล่มที่สัปดาห์

Run With the Wind ทะยานไปกับสายลม

風が強く吹いている

p/cco/o

ไมเคิลบริษัทยามะริท คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com f X @amarinbooks f X Piccolo Publishing

KAZE GA TSUYOKU FUTTEIRU

by Shion Miura Copyright © Shion Miura 2006

All right reserved. Original Japanese edition published by SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd. in 2006.

Thai translation rights arranged with SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

Thai translation copyrights © 2025 by Amarin Corporations Public Company Limited

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับดูรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ได้รับอนุญาตจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8463-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทยามะริท คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เบ็ด • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณแก้ว • บรรณาธิการ สุรินทร์า แซ่เฮง

ผู้จัดการฝ่ายการตลาด อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก สิริวิธนา นวลนุ่ม

ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ ลีนแท้ • คอมพิวเตอร์ มโนสินธุ์ • พิสูจน์อักษร สุพิชา อัศวเสนา, รจนา เทียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

“ความฝัน” ของคุณเป็นอย่างไร

บางคนอยู่ระหว่างไล่ตามความฝัน บางคนทำความฝันนั้นให้เป็นจริงได้แล้วและกำลังเริ่มต้นความฝันครั้งใหม่ ขณะที่อีกหลายคนปล่อยวางความฝันไปแล้ว หรือบางคนอาจไม่เคยมีความฝันเลย แต่ไม่ว่าความฝันของคุณจะเป็นอย่างไรก็อยากให้ลองมาอ่านหนังสือเล่มนี้

เพราะหนังสือเล่มที่ถืออยู่นี้ประกอบด้วยตัวจุดชนวนที่ชื่อว่า “แรงบันดาลใจ” ซึ่งทำให้ไฟแห่งฝันลุกโชนขึ้นอีกครั้ง ผ่านเรื่องราว “การวิ่ง” ของเด็กหนุ่มทั้งสิบคนที่ต้องฝ่าฟันอุปสรรคที่เรียกว่า “ตนเอง” เพื่อมุ่งสู่จุดสูงสุดของความฝันเท่าที่จะไปถึงได้

หากพิจารณาจากภาพปกคงจัดให้หนังสือเล่มนี้อยู่ในหมวดนิยายแนวกีฬา เพียงแต่ว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้นำเสนอเพียงแค่เรื่องราวการคว้าชัยชนะ มิตรภาพ หรือการไล่ตามความฝันเท่านั้น แต่ยังทำให้เห็น “ความกล้า” ที่จะลุกขึ้นมาทำความฝันให้เกิดขึ้นจริง แม้ว่าปลายทางแห่งความฝันนี้จะไม่ใช่อะไรที่คาดหวังไว้ แต่อย่างน้อยก็ได้เริ่มต้นก้าวเดินตามเส้นทางความฝัน

หรืออย่างน้อยเมื่ออ่านจบก็คงอยากลุกขึ้นมา “วิ่ง” สักครั้ง
แม้ว่าเรื่องราวการต่อสู้ของเด็กหนุ่มทั้งสิบจะเคยบอกเล่า
ในรูปแบบแอนิเมชันซึ่งหลายคนเคยดูมาแล้ว แต่ในวันนี้พวกเขา
ได้มาปรากฏตัวในรูปแบบหนังสือที่ให้นักอ่านได้สัมผัสถึงความมุ่งมั่น
และความฝันของเหล่าตัวละครผ่านหน้ากระดาษอีกครั้ง
...สุดท้ายนี้ ขอให้สายลมช่วยนำพาความฝันที่เคยวาดหวัง
ให้เกิดขึ้นอีกครั้ง

p/ccolo

สารบัญ

อารัมภบท	1
บทที่ 1 เหล่าผู้อาศัยในหอบิฏฐะ	7
บทที่ 2 ภยันตรายได้หล้านี้ไซ้ สถิตในภูเขาสากะ	46
บทที่ 3 เริ่มต้นการฝึกซ้อม	86
บทที่ 4 แข่งเก็บสถิติ	133
บทที่ 5 เมฆฤดูร้อน	177
บทที่ 6 เสี่ยงถูกรังของจิตวิญญาณ	218
บทที่ 7 แข่งรอบคัดเลือก	251
บทที่ 8 ฤดูหนาวมาเยือนอีกครั้ง	290
บทที่ 9 สู้ชีพฟางฝั่ง	353
บทที่ 10 ดาวตก	444
บทส่งท้าย	581
ส่งท้ายจากผู้แปล	587
เกี่ยวกับผู้เขียน	588
เกี่ยวกับผู้แปล	589

อารัมภบท

บริเวณนี้ห่างจากถนนคันโจหมายเลข 8 ทางฝั่งตะวันตก ซึ่งใช้เวลาเดินเพียง 20 นาที และในเวลากลางคืนท้องฟ้าจะปลอดโปร่ง ส่วนช่วงกลางวันอากาศจะดี จึงแทบไม่ยากเชื่อเมื่อมีการประกาศเตือนเรื่องหมอกควันแบบโฟโตเคมีคอล¹ มีบ้านเดี่ยวหลังเล็กตั้งเรียงรายในย่านที่พักอาศัยซึ่งมีบรรยากาศเงียบสงบ โดยมีแสงไฟจากถนนไม่กี่ดวงช่วยส่องสว่าง

คิโยเสะ ไชจิ แหงหน้ามองท้องฟ้าขณะเดินไปตามถนน คับแคบซึ่งเดินรถได้ทางเดียว ท้องฟ้าของที่นี่เทียบไม่ได้กับท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวในบ้านเกิดที่จังหวัดชิมาเนะ แต่อย่างน้อยที่นี่ก็ยังมีดวงดาวอยู่บ้าง

ถ้ามีดาวตกด้วยก็ดีสิ เขาคิด แต่ท้องฟ้าก็ไร้ความเคลื่อนไหวใด ๆ

สายลมพัดผ่านต้นคอ อีกไม่นานจะเข้าสู่เดือนเมษายน แต่อากาศตอนกลางคืนยังคงหนาวเย็น ปล่องควันของโรงอาบน้ำเจ้าประจำ “สิรุโนะยู” ตั้งตระหง่านอยู่เหนือหลังคาเตี้ย ๆ

คิโยเสะละสายตาจากท้องฟ้า ก่อนจะก้มหน้าซุกปากเสื้อโดเทระ² แล้วชอยเท้าเร็วขึ้น

คิโยเสะลงไปแช่น้ำหลังจากล้างตัวเสร็จ แต่แช่ได้ไม่นาน

¹ หรือเรียกว่าหมอกสีน้ำตาล ซึ่งเกิดจากการทำปฏิกิริยาเคมีแสงอาทิตย์ของก๊าซต่าง ๆ เป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิต

² ชุดญี่ปุ่นประเภทหนึ่ง ลักษณะเป็นเสื้อคลุมคล้ายชุดยูคาตะ

ก็ต้องลุกขึ้น นั่นเพราะน้ำที่โรงอาบน้ำในโตเกียวร้อนเอาเรื่องเลยทีเดียว เมื่อเห็นคิโยสะรีบลุก ช่างปูนขาประจำของ “สึรุโนะยู” ซึ่งอยู่บริเวณที่ล้างตัวก็หัวเราะขึ้นมาทันที

“แช่น้ำแป๊บเดียวเหมือนเดิมเลยนะ ไฮจิ”

เจ็บใจซะมัด ทั้งๆ ที่ยอมเสียเงิน แต่กลับแช่น้ำได้ไม่นาน คิโยสะกลับไปนั่งบนเก้าอี้พลาสติกบริเวณที่ล้างตัวอีกครั้ง ก่อนจะมองกระจกแล้วลงมือโกนหนวดด้วยมีดโกนที่เตรียมมาเอง ส่วนช่างปูนก็เดินผ่านด้านหลังคิโยสะไปอย่างสบายอารมณ์ ก่อนจะลงไปแช่อ่างอาบน้ำพลางส่งเสียงคราง

“ชาวเมืองเอโดะ³ สมัยก่อนพูดกันว่าน้ำในอ่างต้องต้มให้ร้อนจนแทบแห้งถึงจะดี”

เสียงช่างปูนดังก้องโรงอาบน้ำซึ่งมีเพดานสูงและปูกระเบื้องรอบๆ ไม่มีวิธีแหว่ว่าจะมีผู้ใช้บริการจากห้องอาบน้ำฝั่งผู้หญิง ส่วนเจ้าของโรงอาบน้ำกำลังนั่งถอนขนจุมูกอย่างเบื่อหน่ายอยู่ตรงเคาน์เตอร์ไม้มาได้สักพักแล้ว ท่าทางลูกค้าจะมีแค่คิโยสะกับช่างปูนเพียงสองคน

“ที่ลู่พุดมาผมคิดว่าน่าสนใจดี แต่ก็ทำให้สงสัยด้วยครับ”

“อะไรเหรอ”

“ที่นี่ไม่ใช่ในเมืองเอโดะ แต่เป็นนอกเมืองนะครับ”

คิโยสะโกนหนวดเสร็จก็เดินมาที่อ่างอาบน้ำอีกครั้ง เขามองช่างปูนขณะเดียวกันก็เปิดก๊อกเติมน้ำเย็นลงในอ่าง แล้วน้ำที่มีอุณหภูมิแตกต่างกันก็ผสมกัน เมื่อตรวจสอบอุณหภูมิจนแน่ใจ

³ สมัยก่อนจะเรียกเมืองโตเกียวว่าเอโดะ

คิโยเสะก็หย่อนตัวลงอ่างที่มีน้ำอุ่นอุณหภูมิปลอดภัย โดยนั่งปักหลังอยู่ข้างก๊อกน้ำพร้อมกับเหยียดขา

“ถ้าแยกความแตกต่างระหว่างในเมืองกับนอกเมืองเอโดะได้ แสดงว่าคุ้นเคยกับที่นี่พอสมควรแล้วสินะ”

ดูเหมือนช่างปูนจะล้มเลิกความคิดที่จะชิงก๊อกน้ำกลับคืน เขาถอยห่างจากบริเวณน้ำอุ่นไปอยู่ฝั่งตรงข้ามคิโยเสะ

“เข้าปีที่ 4 แล้วครับ”

“เป็นยังไงบ้างละ ปีนี้ห้องในหอซึกุเซอิโนะจะเต็มใช่ไหม”

“ยังเหลืออีกห้องครับ ไม่รู้จะมีคนมาอยู่ไหม”

“ถ้ามีคนเข้าพักก็ดีสิ”

“ครับ”

หวังให้เป็นแบบนั้น คิโยเสะคิด เข้าสู่ปีสุดท้ายแล้ว และโอกาสครั้งสำคัญกำลังจะเวียนมาถึง เหลืออีกแค่คนเดียวเท่านั้น ต้องหาให้ได้ แล้วเขาก็ใช้สองมือรูดน้ำมาถูใบหน้า

บางที่เขาอาจจะแพ้มีดโกน ผิวแก้มที่โดนน้ำอุ่นจึงแสบ

คิโยเสะออกจากโรงอาบน้ำพร้อมกับช่างปูน เขาเดินอ้อยอิ่งไปตามถนนยามค่ำคืน ขณะที่ช่างปูนขึ้นรถจักรยานไปด้วย คงเพราะเพิ่งแช่น้ำร้อนมาจึงไม่รู้สึกหนาวแม้แต่น้อย แต่ระหว่างที่ซังใจว่าจะถอดเสื้อโตะทะระตีไหม เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าที่ฟังดูรีบร้อนและเสียงตะโกนกรีดขูดดังมาจากด้านหลังไกล ๆ

คิโยเสะหันกลับไปมอง แล้วก็เห็นเงาของคนสองคนตรงสุดถนนสายเล็ก ๆ

ชายคนหนึ่งวิ่งมาทางนี้ด้วยจังหวะก้าวเท้าที่แม่นยำ คล้ายจะสลัดชายอีกคนซึ่งโหวกเหวกโวยวายอยู่ด้านหลัง เพียงไม่นาน

ชายคนนั้นก็วิ่งเข้าใกล้คิโยเสะกับช่างปูน และกว่าคิโยเสะจะเห็นว่าคนที่วิ่งมานั้นเป็นชายหนุ่ม เขาคนนั้นก็วิ่งผ่านคิโยเสะไปแล้ว ขณะที่ชายอีกคนซึ่งสวมผ้ากันเปื้อนของร้านสะดวกซื้อไล่ตามมาห่างๆ

ชายหนุ่มคนที่วิ่งผ่านคิโยเสะไปนั้น ลมหายใจของเขาไม่ติดขัดแม้แต่น้อย ตอนแรกคิโยเสะคิดจะวิ่งตามไป แต่เสียงคำทักของช่างปูนก็หยุดเขาไว้เสียก่อน

“แ่จริง ๆ เลย เจ้าพวกลักเล็กขโมยน้อยเนี่ย”

มาลองนึกดู เหมือนพนักงานร้านสะดวกซื้อที่วิ่งไล่หลังมานั้นจะตะโกนว่า “ช่วยจับให้ที” แต่หูของคิโยเสะกลับไม่ได้ยินคำพูดนั้น เพราะถูกท่าวิ่งของชายคนนั้นดึงดูดไว้ เป็นท่าวิ่งที่มีพลังและจังหวะก้าวสม่ำเสมอคล้ายกับเครื่องจักร

คิโยเสะหันไปจับแฮนด์จักรยานแล้วแย่งรถจักรยานจากช่างปูน

“ขออภัยนะครับ”

คิโยเสะยื่นคร่อมจักรยานแล้วปั่นออกไปเต็มกำลัง ไล่ตามชายคนนั้นที่วิ่งหายไปในความมืด ทั้งช่างปูนที่ยังยืนงงเอาไว้

หมอนี่ละ คนที่ฉันตามหามาตลอด คือเจ้าหมอนี่

ไฟแห่งความเชื่อมั่นถูกจุดขึ้นในใจราวกับลาวาซึ่งปะทุบริเวณปากปล่องภูเขาไฟอันมืดมิด เขาไม่มีวันมองข้ามไปได้บนถนนแคบๆ ที่ชายคนนั้นวิ่งผ่านมีเพียงร่องรอยการวิ่งที่เป็นประกายของชายคนนั้น ราวกับทางช้างเผือกที่ตัดผ่านท้องฟ้ายามค่ำคืน ราวกับกลิ่นหอมหวานของดอกไม้ที่เชื้อเชิญหมู่แมลงให้เข้าใกล้ เป็นร่องรอยที่นำทางให้คิโยเสะไปข้างหน้า

เสื้อโดเทระของคิโยเสะด้านลมจนโป่งพอง ในที่สุดแสงไฟจากรถจักรยานก็ส่องไปถึงชายคนนั้นซึ่งวิ่งอยู่ข้างหน้า ทุกครั้งที่คิโยเสะปั่นบันไดจักรยาน แสงไฟดวงกลมจะไหวไปมาบนแผ่นหลังของชายคนนั้น

การทรงตัวดี คิโยเสะพยายามระงับความตื่นเต้นพลางสังเกตท่าวิ่งของชายคนนั้น เป็นท่าวิ่งคล้ายกับแผ่นหลังมีแกนกลางตั้งตรง ช่วงขาตั้งแต่หัวเข่าลงไปยืดหยุ่นดี หัวไหล่ไม่เกร็งเกินความจำเป็น ข้อเท้าดูยืดหยุ่นจนรับแรงกระแทกจากพื้นได้ดี เป็นท่าวิ่งที่ดูเบาและยืดหยุ่นแต่มีพลัง

อีกฝ่ายคงสัมผัสได้ว่าคิโยเสะอยู่ข้างหลัง ชายคนนั้นจึงหันกลับมาองเล็กน้อย คิโยเสะจึงเห็นใบหน้าด้านข้างนั้นอย่างชัดเจนท่ามกลางแสงไฟข้างถนนที่ส่องสว่างในยามค่ำคืนจนเหลืออุทานเบาๆ

นายเองหรือ

ความรู้สึกหลากหลายผสมปนเปอยู่ในอก เป็นความรู้สึกที่ตัวเขาเองก็ไม่เข้าใจว่านั่นเป็นความยินดีหรือความหวาดหวั่น มีเพียงกลางสังขรณ์ที่ชัดเจนว่าบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น

คิโยเสะเร่งความเร็วจักรยานโดยปั่นไปชนาบข้างชายคนนั้น คล้ายจะถูกอะไรบางอย่างซึ่งอยู่ห่างไกลชักใยอยู่ รวากับถูกผลักดันด้วยเสียงเพรียกจากกันบึ้งในจิตใจ แต่ไม่ว่าส่วนลึกในจิตใจจะรู้สึกอย่างไร คิโยเสะก็เอ่ยถามออกไปอย่างไม่รู้ตัว

“ชอบวิ่งหรือ”

ชายคนนั้นหยุดวิ่งกะทันหันแล้วหันมาหาคิโยเสะพร้อมสีหน้าที่ไม่ว่ารู้ว่าโกรธหรือหงุดหงิด เขามองคิโยเสะด้วยดวงตาสีดำสนิท

ซึ่งแฝงเร้นความเร่าร้อนอย่างรุนแรง ขณะเดียวกันก็มีประกาย
บริสุทธิ์สะท้อนอยู่ด้วย

คล้ายจะบอกว่า นายละ ตอบคำถามนี้ได้ไหม

วินาทีนั้น คิโยเซะก็ตระหนักว่าโลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่าความสุข
ความงดงาม และความดีงามอยู่จริง สำหรับเขาแล้วสิ่งเหล่านั้น
ประกอบเป็นชายคนนี้

หลังจากนั้นแสงแห่งความเชื่อมั่นยังคงสาดส่องอยู่ในใจ
คิโยเซะเป็นเวลานาน คล้ายกับแสงสว่างของประกายที่ส่องลง
บนท้องทะเลอันมืดมิดท่ามกลางพายุ ถ้าแสงนั้นคอยชี้แนวทางให้
คิโยเซะมุ่งไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง

อย่างไม่มีวันเปลี่ยนแปลงและเป็นเช่นนี้ตลอดไป

บทที่ 1

เหล่าผู้อาศัยในหอซึกุเซโซ

ไม่เคยคิดเลยว่าการวิ่งจะมีประโยชน์แบบนี้ด้วย

พื้นรองเท้ายางกระทบพื้นแข็ง ๆ ของถนนยางมะตอย
คุราฮาระ คาเครุ ลอบยืมขณะที่รับรู้ถึงความรู้สึกได้ฝ่าเท้า

กล้ามเนื้อทั้งร่างโอบรับแรงกระแทกที่สะท้อนมาจากปลายเท้า
อย่างนิ่มนวล เสียงลมแว่วผ่านหู อุณหภูมิใต้ผิวหนังร้อนผ่าว
สมองโปร่งโล่ง ส่วนหัวใจสูบฉีดเลือดไปทั่ว ขณะที่ปอดก็รับ
ออกซิเจนอย่างไม่ติดขัด ร่างกายค่อย ๆ เบาสบายขึ้นเรื่อย ๆ
ถ้าเป็นแบบนี้จะให้วิ่งไปไกลแค่ไหนก็ได้

แต่ต้องวิ่งไปถึงไหนล่ะ แล้ววิ่งไปเพื่ออะไร

ในที่สุดคาเครุก็ตระหนักถึงเหตุผลที่ตนกำลังวิ่ง ก่อนจะ
ค่อย ๆ ลดความเร็วลง เขาเงยหูฟังความเคลื่อนไหวทางด้านหลัง
ไม่ได้ยินทั้งเสียงเอ็ดตะโรและเสียงฝีเท้าที่ไล่ตามมา มือขวาของเขา
ถือถุงขนมปังไส้หวานซึ่งส่งเสียงกรอบแกรบ ต้องรีบทำลายหลักฐาน
แล้วคาเครุก็แกะถุงขนม ขณะเดียวกันก็ออกวิ่งอีกครั้งพร้อมกับ
กินขนมปังคำโต เขาลังเลว่าจะจัดการกับถุงขนมที่กินหมดแล้ว
อย่างไรดี สุดท้ายก็ตัดสินใจยัดใส่กระเป๋าเสื้อผู้ดี

แต่ถ้ามีถุงขนมติดตัวจะกลายเป็นหลักฐานว่าเขาขโมยขนมปัง
ถึงอย่างนั้นก็ทำใจทิ้งข้างทางไม่ได้ ข้างเป็นเรื่องตลกซะจริง

คาเครุซ้อมวิ่งทุกวันไม่เคยขาดแม้จะไม่มีใครสั่งให้วิ่ง เพราะ
การวิ่งกลายเป็นกิจวัตรของคาเครุไปแล้ว ส่วนการทิ้งขยะข้างทาง
ที่ทำไม่ลงนั้น เป็นเพราะเขาถูกสอนมาตั้งแต่เด็กว่าทำแบบนี้ไม่ได้

เมื่อใดก็ตามที่คาเครุเชื่อมั่นในสิ่งใดก็จะยึดถือเรื่องนั้นตาม ที่ได้รับการสั่งสอนมา และหากเป็นเรื่องที่ตั้งใจไว้แล้ว เขาก็ จะปฏิบัติอย่างเข้มงวดยิ่งกว่าใคร

การกินขนมปังไส้หวานทำให้ระดับน้ำตาลในเลือดเพิ่มขึ้น ทำของคาเครุเริ่มแตะพื้นด้วยท่วงท่าที่ถูกต้องตามทฤษฎีอีกครั้ง เขารับรู้ถึงลมหายใจและการเต้นของหัวใจ พร้อมกับหรีดตาลง ครั้งหนึ่งแล้วมองตรงไปที่พื้นด้านหน้าเล็กน้อย มองเห็นเพียงนิ้วเท้า และเส้นสีขาวยาวบนพื้นยางมะตอยสีดำ

คาเครุวิ่งไปตามเส้น

เขาไม่ทิ้งขยะข้างทาง แต่กลับขโมยขนมปังโดยไม่รู้สึกผิด ในใจมีเพียงความอึดอ้อมที่ได้ปลอบประโลมกระเพาะอันว่างเปล่า

เหมือนสัตว์ป่าเลยแฮะ คาเครุคิด เพื่อให้วิ่งได้เร็วและ นานขึ้น เขาจึงฝึกซ้อมทุกวัน โดยวิ่งด้วยท่วงท่าที่ถูกต้องและแข็งแรง แต่เพราะความหิวทำให้เขาต้องขโมยขนมปังจากร้านสะดวกซื้อ ซึ่งเรื่องนี้คงไม่ต่างอะไรจากสัตว์ป่า เพียงแต่เขาเป็นสัตว์ป่า ที่ออกตระเวนตามเส้นทางที่กำหนดและล่าเหยื่อตามความจำเป็น

โลกของคาเครุคือการวิ่ง เป็นโลกที่ทั้งเรียบง่ายและ เปราะบาง เขาวิ่งและสะสมพลังงานเพื่อวิ่ง ชีวิตเกือบทั้งหมด จึงมีเท่านี้ ส่วนที่เหลือ ทั้งสิ่งที่เอ่ยเป็นคำพูดไม่ได้และสิ่งที่จับต้อง ไม่ได้ ล้วนเป็นเพียงความคลุมเครือ แต่บางครั้งเขาจะได้ยินเสียง ใครสักคนตะโกนอะไรบางอย่างดังมาจากความคลุมเครือนั้น

ขณะที่วิ่งอยู่บนถนนยามค่ำคืนอย่างรื่นรมย์ คาเครุก็นึกถึง ภาพที่ฉายซ้ำในหัวครั้งแล้วครั้งเล่าซึ่งเกิดขึ้นตลอดระยะเวลา เกือบหนึ่งปี ภาพที่เต็มไปด้วยอารมณ์รุนแรงและกำปั้นที่ร้าวแรง

หลายต่อหลายหมัดจนสิ่งที่มองเห็นคล้ายจะถูกย้อมด้วยสีแดงสด
บางทีนี่อาจเป็นสิ่งที่เรียกว่าความเสียใจ เสียงตะโกนที่ตั้งอยู่ในใจคงเป็นเสียงที่เขาตำหนิตัวเอง

คาเครุรับไม่ไหวจึงหันไปมองรอบๆ แมกไม้ที่ปลุกเสียงรายอยู่ข้างถนนแผ่กิ่งก้านเรียวยาวเล็กในอากาศ อีกไม่นานคงถึงเวลาที่ดอกตูมจะผลิบาน แม้ว่าตอนนี้ยังไม่มีใบสีเขียวอ่อนให้เห็นก็ตาม ตรงปลายกิ่งไม่มีดวงดาวเปล่งประกายอยู่ดวงหนึ่ง ทุ่งชนมบังที่ว่างเปล่าซึ่งซุกอยู่ในกระเป๋าส่งเสียงกรอบแกรบเหมือนเหยียบใบไม้แห้ง

จู่ๆ คาเครุก็รับรู้ถึงบางสิ่งนอกเหนือจากตนเอง ทำให้เขาระวังตัวจนแผ่นหลังเขม็งเกลียว

สิ่งนั้นใกล้เข้ามา ไซ้แน่นๆ มีใครบางคนกำลังไล่หลังมาเสียงเอี้ยดฮาดของโลหะขึ้นสนิมใกล้เข้ามาจากทางด้านหลังต่อให้เอามือปิดหู แต่ก็ยังรับรู้ความรู้สึกนี้ผ่านผิวหนัง เขาเคยลิ้มรสความรู้สึกนี้ระหว่างการแข่งขันหลายต่อหลายครั้ง เป็นจังหวะของสิ่งมีชีวิตอื่นที่กระทบพื้นดิน เสียงหายใจและวินาทีที่กลิ่นของสายลมเปลี่ยนไป

ความตื่นเต้นที่ไม่ได้สัมผัสมานานสั่นสะเทือนร่างกายและหัวใจของคาเครุ

แต่ที่นี่ไม่ใช่ลู่วิ่งในสนามแข่งรูปวงรีที่วิ่งได้ไม่สิ้นสุด คาเครุเลี้ยวตรงหัวมุมถนนซึ่งมีโรงเรียนประถมตั้งอยู่เพื่อวิ่งตัดเข้าทางลัดพร้อมกับเพิ่มความเร็วของฝีเท้าขึ้นเรื่อยๆ ใครจะยอมให้จับกันเดี๋ยวจะสลัดออกให้ดู

ถนนบริเวณนี้สลับซับซ้อนและเป็นถนนแคบๆ จนไม่แน่ใจว่าเป็นถนนส่วนบุคคลหรือถนนสาธารณะ แคมยังมีตรอกซอกซอย

ซึ่งเป็นทางตันอยู่หลายเส้นทาง คาเครุเลือกเส้นทางวิ่งที่ชำนาญ เพื่อไม่ให้จนมุม เขาวิ่งผ่านหน้าต่างโรงเรียนประถมที่ปิดไฟมืดสนิท คาเครุวิ่งฉิวพลางเหลือบมองมหาวิทยาลัยเอกชนที่จะเข้าเรียน ในฤดูใบไม้ผลินี้

คาเครุวิ่งมาถึงถนนที่กว้างขึ้นเล็กน้อย ชั่งใจอยู่ครู่หนึ่งว่า ควรเลี้ยวขวาเพื่อไปยังถนนคันโจหมายเลข 8 ดีไหม แต่สุดท้าย ก็ตัดสินใจวิ่งตรงไปข้างหน้ามุ่งสู่ย่านที่พักอาศัย

แล้วคาเครุก็วิ่งข้ามถนนโดยไม่รอสัญญาณไฟจราจร เสียงฝีเท้าดังเป็นจังหวะท่ามกลางความเงียบในย่านที่พักอาศัย แต่ดูเหมือนคนที่ไล่ตามจะรู้จักและคุ้นเคยพื้นที่ในย่านนี้เป็นอย่างดี จึงไล่เข้ามาเรื่อย ๆ

คาเครุตระหนักอีกครั้งว่าเขาไม่ได้กำลังวิ่ง แต่กำลังหนี ต่างหาก ความเจ็บใจจุกอยู่ที่ลำคอ เขาวิ่งหนีมาตลอด และไม่อยากหยุดวิ่งด้วย หากหยุดวิ่งตอนนี้เท่ากับเขายอมรับว่า ตัวเองกำลังหนีอยู่จริง ๆ

แสงสีขาวจางส่องบริเวณเท้า โดยแหล่งกำเนิดแสงที่กว้าง ไปมานั้นอยู่ใกล้แผ่นหลังของคาเครุ

บันจิกรยานตามมานั้นเหวอ ในที่สุดเขาก็รู้ตัวจึงเร่งเล็กน้อย เดิมทีก็ได้ยินเสียงโลหะดังเอี๊ยดอ๊าดอย่างชัดเจน แต่เขากลับไม่ขบคิดเลยว่าคนที่ไล่ตามมานั้นอาจใช้จิกรยาน ทั้งที่ประสบการณ์ น่าจะทำให้เขารู้ดีอยู่แล้วว่าไม่มีใครวิ่งตามความเร็วของเขาทัน

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่ในใจของคาเครุรู้สึกลำบากถูกบางสิ่ง บางอย่างที่น่ากลัวและคลุมเครือไล่ล่า เขาจึงตั้งหน้าตั้งตารับ อย่างบ้าคลั่ง

จุ ๆ ก็รู้สึกว่ามันเองทำเรื่องไร้สาระ เขาจึงเหลียวไปมองด้านหลัง

แล้วก็เห็นชายหนุ่มปั่นจักรยานแม่บ้านที่มีตะกร้าด้านหน้า ความมืดทำให้มองเห็นสีหน้าของเขาคนนั้นไม่ชัด ดูเหมือนจะไม่ใช่นักงานร้านสะดวกซื้อ เขาคนนั้นไม่ได้สวมผ้ากันเปื้อน แต่ใส่เสื้อโตทะเลและรองเท้าแตะซึ่งตอนนี้กำลังปั่นจักรยาน

อะไรกันเนี่ย

คาเครุลดความเร็วลงเพื่่อมองให้แน่ใจ รถจักรยานส่งเสียงเหมือนกังหันวิดน้ำ ขณะเดียวกันชายคนนั้นก็ปั่นจักรยานขึ้นมาตีคู่จนมาอยู่ข้าง ๆ คาเครุ

คาเครุมองอีกฝ่ายด้วยหางตา ใบหน้าเกลี้ยงเกลา ผมเปียขึ้นเหมือนเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ในตะกร้าจักรยานมีถังใส่อุปกรณ์อาบน้ำสองชุด ชายคนนั้นหันมองคาเครุเป็นระยะ โดยเฉพาะช่วงขาตอนที่เขากำลังวิ่ง คาเครุขุ่นลุกทันที อย่าบอกนะว่าเป็นพวกโรคจิต

ชายคนนั้นปั่นจักรยานตามมาเจียบ ๆ โดยปั่นอยู่ข้าง ๆ และรักษาระยะห่างเล็กน้อย ขณะเดียวกันคาเครุก็ประเมินท่าทีของอีกฝ่ายพลางวิ่งโดยรักษาเพซ¹ ของตัวเองเอาไว้ พนักงานร้านสะดวกซื้อให้वानให้ช่วยไล่จับหรือเปล่า หรือว่าจะไม่เกี่ยวข้องกัน อาจเป็นแค่คนที่ผ่านมาแถวนี้ก็ได้ ขณะที่ความกังวล ความตึงเครียด และความหงุดหงิดของคาเครุใกล้ถึงขีดสุดนั่นเอง เสียงนุ้มก็ดังแว่วเข้ามาในหูคล้ายกับเสียงคลื่นที่ดังมาจากไกล ๆ

“ขอบว้างเหวอ”

¹ หน่วยวัดอัตราความเร็วในการวิ่งต่อหนึ่งกิโลเมตร

คาเครุหยุดชะงักอย่างประหลาดใจ คล้ายกับถนนเบื้องหน้าหายไปกับทันทัน เหมือนว่าเขายืนอยู่ริมหน้าผาอย่างสับสนและตื่นตระหนก

เขายืนนิ่งท่ามกลางความมืดในย่านที่פקอสัย เสียงหัวใจดังก้องอยู่ในหู ขณะที่รถจักรยานที่ปั่นอยู่ข้างๆ ก็เบรกกะทันหัน จนเกิดเสียงแหลมสูง คาเครุจ้องไปหน้านั้น ขณะที่ชายคนนั้นซึ่งยังคงคร่อมจักรยานก็จ้องคาเครุเช่นกัน ในที่สุดคาเครุก็ตระหนักว่าคำถามเมื่อครู่มาจากชายคนนี้

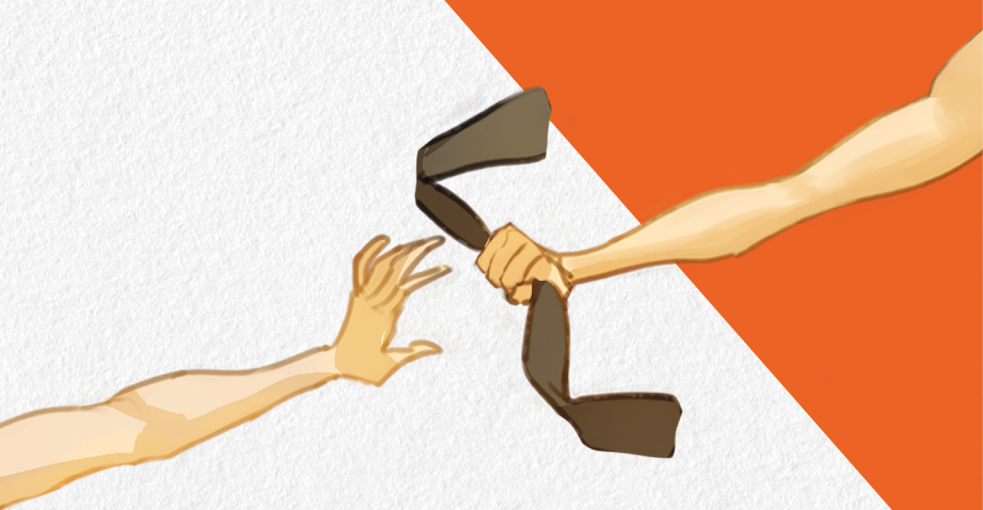
“อย่าหยุดกะทันหันสิ วิ่งต่ออีกหน่อย”

พูดจบชายคนนั้นก็เริ่มปั่นจักรยานซ้ำๆ อีกครั้ง ทำไมต้องทำตามคำพูดของคนแปลกหน้าด้วย คาเครุนึกในใจ ทว่าขาของเขากลับเริ่มขยับตามชายคนนั้นคล้ายกับถูกอะไรบางอย่างชักจูง

คาเครุมองแผ่นหลังของชายที่สวมเสื้อโดดทะเล ในใจเกิดความไม่พอใจและประหลาดใจปะปนกัน ไม่มีใครถามเขาเรื่องชอบหรือไม่ชอบวิ่งมานานแล้ว

หากตอบด้วยท่าทางสบายๆ ว่า “ชอบ” ก็คงคล้ายๆ กับมีซองโปรดมาเสิร์ฟบนโต๊ะอาหาร หรือหากตอบอย่างเย็นชาว่า “ไม่ชอบ” ก็คงเหมือนการโยนขยะไม่ติดไฟลงในตะกร้าถังขยะสำหรับคาเครุแล้วเขาทำไม่ได้ทั้งสองอย่างและคิดว่าตอบคำถามนี้ไม่ได้ เขาวิ่งอย่างต่อเนื่องวันแล้ววันเล่าทั้งที่ไม่มีที่ไหนอยากไปเป็นพิเศษ แล้วคนแบบนี้จะกล้ายืนยันว่าชอบหรือไม่ชอบวิ่งได้หรือ

การวิ่งเคยเป็นความสุขที่เรียบง่ายสำหรับคาเครุ แต่นั่นเป็นเรื่องสมัยเด็กที่เขาวิ่งเล่น เหยียบพื้นหญ้าไปตามทุ่งนาและภูเขา หลังจากนั้นชีวิตของเขาก็จำกัติดูแลในสนามรูปวงรี ต้องตื่น

“อาโกเนะเอกิเด็น” ไม่ใช่แค่การแข่งขัน

แต่คือเป้าหมายสูงสุดที่เหล่านักวิ่งระดับมหาวิทยาลัยปรารถนาจะไปให้ถึง

คิโยเสะ ไออ ผู้มีความฝันอันยิ่งใหญ่ที่จะลงแข่งในรายการนี้

แต่ความฝันของเขายังเป็นเพียงความฝัน トラบิตที่เขายังหาสมาชิกคนที่สิบไม่ได้ จนกระทั่งคำค้นหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิ โซกะตะก็พาเขาไปพบกับ**คุราฮาระ คาเครุ** สมาชิกคนสุดท้าย ผู้ที่จะทำให้ความฝันของพวกเขาเป็นจริง

ณ อพาร์ทเมนต์ซอมซ่อ

สมาชิกทั้งเก้าคนถูกชักนำด้วยความมุ่งมั่นของไอจิ

ให้ท้าทายขีดจำกัดของตัวเอง โดยการฝึกซ้อมที่หนักหน่วง

นำมาซึ่งมิตรภาพ การค้นพบเส้นทางชีวิต และการได้ทำตามความฝันที่ละทิ้งไปแล้ว

จากคนแปลกหน้าสู่หนึ่งทีมที่ร่วมใจกัน **“วิ่ง”** ไปสู่เส้นชัยแห่งความฝัน

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-8362-1

9 786161 883621

Cover Design: Kralze.

Illustration: Pazran

565 บาท